

LBRIS

We know
books

CORNELIU FILIP

ION
GHITULESCU

Omni de la
microfonul Radio

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FILIP, CORNELIU

Ion Ghițulescu : Omul de la microfonul Radio / Corneliu Filip. -
București: Editura RAO, 2013
ISBN 978-606-609-445-0

654.197(498):796
796.097(498) Ghițulescu, I.
929 Ghițulescu, I.

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

CORNELIU FILIP
Ion Ghițulescu – Omul de la microfonul Radio

Culegere text
Dana Mihaela Lupu
© Editura RAO, 2013
Toate drepturile rezervate

2013
ISBN 978-606-609-445-0

CUPRINS

Cuvânt-înainte 11

I. Primii pași prin Bucureștiul de altădată 13

Octogenarul de lângă Gara Obor • Cu părinții, funcționari la stat, dar originari din Argeș și Muscel • Primii pași într-un cartier de negustori și funcționari • Vila în stil florentin • Elev ortodox la școală catolică • Concurența pentru un liceu de elită – „Sf. Sava” • Refugiat la 14 ani • Lecții despre valoarea muncii • După 20 de ani, rememorări din anii de liceu • Bunicul și „oaspeții” sovietici! • Cum au apreciat rușii țuica de Muscel? • Primii pași în sport • Cum l-a făcut să se lase de fotbal „vrăjitorul din Obor”, adică Titus Ozon • De la partide cu mingi din hârtie și cârpe la atmosfera de pe stadionul Unirea Tricolor • Între foștii colegi din liceu, actorul Constantin Codrescu și fratele său, dar și viitorul președinte – Ion Iliescu • Elogiu unui coleg și prieten: Alexandru Ștark • Primii pași în sport • Cum se descopereau viitorii campioni? A fost echipa de fotbal Unirea Tricolor legată de mișcarea legionară?

II. Primele întâlniri cu Radioul – marea sa dragoste de o viață29

Începuturile radioului românesc și primul aparat de radio al familiei • Cum bombardamentul din 24 august 1944 a mutat emisiile la liceul său • Prima prezență în direct la Radio ca... actor! Într-o scenetă împreună cu fetele de la „Carmen Silva” • De ce a ales apoi sportul, și nu teatrul? • Anii tulburi de după război •

Semnătura tatei pe actele de împroprietărire din 1945 • De ce a fost arestat și condamnat apoi tata?? • Ucenicia la *Agerpres* • Reușit la facultate, dar silit să se retragă!! • Cum l-a salvat jocul de baschet? • Test de admitere în Radio: Comentariu despre Coca-Cola – drog al imperialismului yankeu! • Prima însemnare în cartea sa de muncă: angajare prin concurs în 10 februarie 1951 • Peste decenii cazierul tatei se „albise!“

III. Anii de început și haina militară 43

Primii colegi de la „sport“ • De ce titlul european la tenis de masă al Angelicăi Rozeanu în 1950 a dus la destituirea secției de sport?! • Cum se testa tăria țuicii după program? • Primul pas spre afirmare „Cu microfonul printre sportivi“ • Cum se „fabrica“ atmosfera sonoră?! • Primele transmisii sportive în direct și întâile „victime“ • De la principiul „cine nu vede, nu aude, cine aude nu vede!“ la „evadarea“ de la Melbourne în 1956 • Ștampila cenzurii, numită „direcția presei“ și portretul tovarășului I.V. Stalin! • Cei nou-veniți din „producție“! • Plecarea în armată a fost... cam ca la război! • De la „pila“ la tancuri, la instrucția de... infanterie • Salvarea a venit de la... „Armata“ Iași • Armata l-a salvat atunci de la alt val de epurări • Militar-reporter la Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților din 1953 • „Șmecheria“ cu țigările cadou • „Când să termin armata, au prelungit-o cu încă un an!“ • Iar când m-am întors în Radio am ajuns la „comisia de litigii!“

IV. Cronicar al Jocurilor Olimpice 59

Prima din cele 7 Olimpiade, transmisă de la *Roma în 1960* • Cine hotăra trimiterile? • Sfaturile colonelului de securitate: Nu te mai duce la bere cu cel de la *Europa Liberă!* • Pregătiri documentare • La Roma a fost atunci „Ultima Olimpiadă romantică“ și de ce? • Lansarea Iolandeii Balaș și cele 13 recorduri relatate • De la Mănăstire la „Academia di Romania“ • *Olimpiada de la Tokio din 1964* – mult mai strictă și rigidă • Satul Olimpic în

fosta garnizoană militară americană • Surpriza de început s-a numit aurul Mihaelei Peneș • 20 000 de japonezi, pe ploaie și frig aplaudă recordul olimpic al Iolandeii Balaș • Din nou Patzaichin a câștigat aurul! Totuși, șeful delegației a fost destituit și de ce? • *Olimpiada din Mexic* numai cu Țopescu • *Olimpiada de la München* – una din cele mai bine organizate • Atacul terorist și mesajul sec de la București: „Ești trimis acolo doar pentru probleme de sport!“ • Eroul nostru a fost Ivan Patzaichin, cu pagaia ruptă, totuși a reușit, în final, să ia din nou aurul! Cum era Ivan în acei ani de glorie?! • La *Montreal 1976*, a mers din nou Cristian Țopescu • Prietenie și solidaritate între cei doi mari comentatori sportivi • Ce scrie Țopescu despre ce l-a învățat Ion Ghițulescu în meserie? • Ion Ghițulescu, despre perioadele în care a fost pus să transmită în locul lui Țopescu • Ce indicații primea de la „Conducătorii de partid și de stat“?! • *Olimpiada de la Moscova din 1980* și „indicațiile“ de la plecare!! • „La întreceri, ca spectatori, mergea numai cine trebuia!“ • Frigiderul cu... microfoane!! • *Olimpiada de la Los Angeles* – una din cele mai bine organizate • Aplauze de la americanii care ne vedeau cu tricolorul pe ecuson! • „Noi am mers acolo datorită americanilor. Ei ne-au plătit totul!“ • Sfatul polițiștilor americani!“ • Autobuze cu 30 de secunde întârziere!“ • *Olimpiada de la Barcelona – 1992*, cu bucurii și nostalgii • Spaniolii nu știau nimic despre... ciorba noastră de burtă! • Elisabeta Lipă și primul ei aur la schif simplu • Cum erau în concurs fetele de la gimnastică?! • Dar selecția la canotoare – fetele din nordul Moldovei? • Antrenamente dure la Snagov, dar acum mutate lângă Pitești • *Olimpiada de la Atlanta – 1996* și culisele ei. De ce nu a câștigat Atena, ci „Coca-Cola“?!

V. „Vocea de la Matinal“ 81

Cum ne începeam cândva diminețile cu o glumă și o melodie plăcută, chiar dacă trebuia să mai punem încă o haină pe noi • La început era totul înregistrat și citit de crainici profesioniști •

„L-am făcut așa cum am vrut eu și cum îl voiau și ascultătorii!“ • Ce scria în presa oficială a vremii despre „Radioprogramul dimineții?“ • Cum îl făceam?... cu un bombardament de informații de larg interes și... multă muzică bună • Atenționări repetate pentru glumele despre... vânători, câini și... tovarășe care să fie duse la... „Masa Tăcerii“ • Cum erau pasate „indicațiile prețioase“ date „tuturilor“ de „tovarășul și tovarășă“?! • Scos temporar de la *Matinal* ca „să dispară și glumele, cugetările cu două înțelesuri“ • A fost readus „fiindcă lumea s-ar putea întreba: de ce?“ • Cum un coleg de breaslă a vrut să-l compromită cu o glumă pe care n-a spus-o? • „Am știut întotdeauna unde să mă opresc!“ • Cum se lucra venind în Radio de la ora 4 noaptea • „Faptul divers“ de atunci și de acum • La microfon liber, fără cenzură, doar în zilele intervenției sovietice din august 1968 din Cehoslovacia • Comentariu în direct al aselenizării navei spațiale americane *Apollo 11*, transmisii de neuitat • Cum ne-au sprijinit atunci autoritățile americane?!

VI. De la *Radio Vacanța la Serbările zăpezii* 101

Cum s-a născut *Radio Vacanța* • „De ce să fie la alții, pe litoral, iar la noi nu?“ • A fost o colaborare cu ONT, iar cei din Radio au lucrat și la... montat ferestre și clanțe la uși • De ce se emitea și pe timp de... ploaie cu tunete și fulgere? • Lucram cu o singură „indicație“: să fim cuminiți, când venea la Neptun secretarul general al partidului • Programe variate, cu glume și divertisment în patru limbi străine • În direct, trecerea lui Willy Brandt • *Serbările zăpezii* patronate de Nicu Ceaușescu • Cum se comporta el la Serbări • Valentin, Clubul Steaua și celelalte echipe cu susținere de partid

VII. Cronicarul de fotbal Ion Ghițulescu 111

De la prima transmisie în direct la a 1750-a, performanță greu de egalat?! • Cazare la Londra într-un cartier select • Anglia a

câștigat *Cupa Jules Rimet*, ajutată mult de arbitri! • Finala cu golul nelămurit nici în prezent • Consolarea noastră după meciul cu „perla neagră“ – Eusebio • Cu echipa noastră de aur în SUA • Hagi și golul său „vedetă“ al Campionatului • Reacția lui Maradona din tribună! • „Ghinionul“ cu Suedia • *Fotbal, minut cu minut* o poveste frumoasă • „Mai taie din coadă, Sebastian!“ • Cum a înapoiat Steaua *Cupa* lui Dinamo? • Diplomatul cu transferul lui Sabău de la U Cluj • Cum am renunțat la Steaua pentru Dinamo? • Prietenia cu familia Lucescu • Din stilul de antrenor al lui Mircea Lucescu • Gafe ale unor fotbaliști: Rică Răducanu, Alexandru Badea • Ziariști despre crainicul Ion Ghițulescu • Mărturisire de credință: „respectul față de microfon și față de ascultători“

VIII. Alte transmisii sportive de neuitat 131

Cum am învățat handbal de la suedezi? • Și primul titlu mondial la feminin în 1962, câștigat la București • Surpriza din RFG – primul din cele patru titluri la masculin • Călătoria cu trenul pe urmele campionilor noștri • De ce nu mai suntem campioni la handbal și alte sporturi? • Sportul de masă înainte și acum • Dopaj și huliganisme • Tenisul și *Cupa Davis* • De ce i se spunea lui Ilie Năstase – „Nasty“= Răutăciosul? • Țiriac și cea mai mare victorie a vieții sale • Scrisoarea unei admiratoare din Onești

IX. Și „Revoluția română în direct“ la Radio! 141

În concediu de odihnă iarna • Ascultam și eu acasă *Europa Liberă* • „Gata, Bogdane, s-a terminat!“ • „Tovarășe președinte, toată lumea știe că eu fac bancuri la Radio, la *Matinal!*“ • Un glonț care și-a găsit altă țintă • „Teroriștii“ și de unde veneau gloanțele lor? • Alegeri democratice care l-au adus la șefia Direcției Programe • Cum a ieșit la pensie? • Naș de botez al Târgului de carte *Gaudeamus*

„Stau mai mult pe acasă. Merg prin cartier, după cumpărături, dar și pentru a plăti diversele facturi ale casei“ • De ce soția sa n-a fost geloasă? • Fiul, Bogdan, a preferat Televiziunea • Nepoțelul, Ionuț Ștefan, cu un naș de botez celebru! • Gânduri pentru ascultători și admiratori

Cuvânt-înainte

De multe ori s-a pus întrebarea dacă bărbații sunt puțin mai buni între ei decât femeile și pentru care motiv? Răspunsul s-ar putea da afirmându-se că viața bărbaților este mai plină de neprevăzut, mai intensă, mai pură decât a femeilor. Că școala, profesia, stadionul, frontul, toate acestea îi unesc pe bărbați și deschid porțile spre prietenie mai ușor.

O astfel de prietenie, mijlocită de stadion și de Radioteleviziune, mă leagă de cel căruia îi este dedicată această carte: Ion Ghițulescu.

Înainte de a ajunge la TVR, am trecut prin Școala Radioului la care Ion Ghițulescu mi-a fost model și profesor. Mi-a atras atenția asupra a ce trebuie să îndrept, inclusiv unele defecte de dicție. De la Ion Ghițulescu am învățat că în ceea ce privește comentariul sportiv, talentul nu e suficient, trebuie dublat de muncă de documentare, de perseverență, de meticulozitate, care toate au un numitor comun: *pasiunea*.

Școala Radioului mi-a prins foarte bine, atât în ceea ce privește obișnuința cu microfonul, cât și dezinvoltura, spontaneitatea, capacitatea de improvizare, toate acestea dobândite la Radio, sub atenta îndrumare a lui Ion Ghițulescu.

Aceste amintiri mi-au revenit în memorie citind remarcabila carte scrisă de Corneliu Filip, care provine tot dintre radioreporterii.

Vocea lui Ion Ghițulescu și pasiunea cu care relatea îi făceau pe cei care-l ascultau să „vadă meciul“, să preia o parte din ceea ce simțea reporterul.

Cel mai dificil în viață e să crezi că ceea ce ai făcut nu e suficient și consider că aceasta e calitatea numărul 1 a lui Ion Ghițulescu.

În mass-media recunoașterea valorilor se obține greu, răsplata vine mai târziu. Aveți în mâini o carte despre un Om care are sentimentul împlinirii profesionale, al datoriei împlinite față de un domeniu al vieții.

Mulțumiri, Ion Ghițulescu, felicitări, Corneliu Filip!

CRISTIAN ȚOPESCU

I

Primii pași prin Bucureștiul de altădată

Octogenarul de lângă Gara Obor

Cu părinții, funcționari la stat, dar originari din Argeș și Muscel

Primii pași într-un cartier de negustori și funcționari

Vila în stil florentin

Elev ortodox la școală catolică

Concurența pentru un liceu de elită – „Sf. Sava“

Refugiat la 14 ani

Lecții despre valoarea muncii

După 20 de ani, memorări din anii de liceu

Bunicul și „oaspeții“ sovietici!

Cum au apreciat rușii țuica de Muscel?

Primii pași în sport

*Cum l-a făcut să se lase de fotbal „vrăjitorul din Obor“,
adică Titus Ozon*

De la partide cu mingi din hârtie și cârpe la atmosfera de pe stadionul

Unirea Tricolor

*Între foștii colegi din liceu, actorul Constantin Codrescu și fratele său,
dar și viitorul președinte – Ion Iliescu*

Elogiu unui coleg și prieten – Alexandru Ștark

Primii pași în sport

Cum se descopereau viitorii campioni? A fost echipa de fotbal

Unirea Tricolor legată de mișcarea legionară?

Pentru cei mai mulți dintre noi, adică mai multe generații de ascultători, pe parcursul a peste jumătate de veac, numele lui Ion Ghițulescu a fost și rămâne „vocea de la microfon“. De la microfonul Radioului București, cu care eram obișnuiți, trezindu-ne în fiecare dimineață. Ne beam cafeaua sau ceaiul și-i ascultam vocea inconfundabilă, dătătoare de optimism, chiar dacă venea, nu totdeauna cu vești bune (uneori de la meteo!), dar așteptam cu nerăbdare, cu o complicitate, să ne strecoare câte o vorbă bună, o poantă, iar pe cei mici îndemnându-i să se grăbească spre școală!

Pentru microbiști, vocea lui Ion Ghițulescu cred că răsună și acum în amintirile lor dragi. Rememorează acele momente de entuziasm, cu adrenalină, de exclamații și gesturi spontane, adesea zgomotoase, ca răspuns la veștile aduse de pe stadioane, săli de sport, piste de atletism, unde participau sportivii noștri. Prin vocea sa trăiam, deopotrivă, amarul ratărilor, dar în special beatitudinea reușitelor, a victoriei.

Poate că mulți dintre dumneavoastră, cititorii, v-ați întrebat cum arată, cum este Omul cu o voce atât de cunoscută și îndrăgită? Crainicii de la TV (sora mai tânără a Radioului) au avantajul că pot fi văzuți adesea în focul transmisiilor, dar cei care folosesc doar calea undelor sonore spre a ajunge la urechile și sufletul dumneavoastră rămân, cel mai adesea, voci fără chip.

În paginile următoare voi încerca să vă intermediez cunoașterea, pe cât posibil, a Omului care pentru majoritatea cititorilor acestui volum, a fost doar vocea de la microfonul Radioului. A Radioului București!

Îl am în fața mea, ca interlocutor, pe însuși domnul Ion Ghițulescu. Mărturisesc cu reținere, dar cu aceeași admirație ca aceea a cititorilor acestor confesiuni, că am avut privilegiul să-i fiu coleg mai tânăr. Eram una din acele voci care timp de patru decenii vă aducea noutăți pe unde radio din diverse colțuri de țară, în emisiunea „Matinal“ pusă în undă, inconfundabil, de Ion Ghițulescu. Am avut și eu, dar o spun cu modestie, admiratorii mei, dintre cei porniți de pe meleagurile Botoșanilor, „dezrădăcinați“, cu nostalgia locurilor de baștină, din acel colț de țară despre care spuneam că e un loc „unde se agață harta în cui“ ori „toate drumurile duceau nicăieri“, surpându-se la apele de hotar ale Prutului sau la gardul de sărmă ghimpată de la nord, ridicat de sovietici.

Acum domnul Ion Ghițulescu este octogenar. Își începe diminețile, atâtea câte i-a mai hărăzit Cel de Sus, nu la microfonul din Casa Radio din capitală, (de pe strada General Berthelot – șef al misiunii militare franceze din Primul Război Mondial), fostă Nufferilor, fostă A. Popov (unul dintre inventatorii transmisiilor pe calea undelor), care se găsește nu departe de cunoscuta pentru noi, toți provincialii, Gară de Nord, ci în apropierea altei gări, a Gării de Est, cunoscută de bucureșteni drept Gara Obor.

Ca să ajungi de la o gară la alta, adică de la cea de Nord la Obor, traversezi capitala cu troleibuzul nr. 85, care face legătura între ele, via Universitate. Chiar în fața gării, unde a fost cândva Oborul sau Târgul cel mare de vite al Bucureștiului de altădată, sunt înșirate câteva blocuri. Peisaj tipic pentru orașele noastre. Sunt construcții recente, deși poartă pecetea deceniilor scurse pe tencuiala lor.

Și totuși, aveam să aflu de la interlocutorul meu că înainte de război (cel de-al doilea și sperăm, ultimul!) acolo era vestitul Stadion al echipei Unirea Tricolor, vedetă a fotbalului românesc interbelic. Tot acolo este o intersecție a cartierelor Obor – Pantelimon – Colentina, considerate un fel de foste mahalale ale Bucureștilor de altădată.

Interlocutorul meu, domnul Ion Ghițulescu, cărui prietenii îi spun simplu, Ghiță, nu Ionică, s-a născut pe 27 august 1930 în capitală.

„Dar nu aici, în casa unde discutăm acum, îmi precizează, ci, completează răsând, într-un spital cu maternitate, mai în centru. Pentru că părinții mei locuiau, după ce s-au căsătorit, cu chirie, pe o stradă numită Cireșului, în apropierea părculețului Pache Protopopescu, în continuarea Bulevardului Elisabeta, lângă intersecția cu Moșilor. Părinții mei au fost funcționari la Ministerul Agriculturii. Tata, Dumitru Ghițulescu, argeșean, a urmat mai întâi teologia, dar nu s-a făcut preot (îl îndrumaseră cei de-acasă, că așa era pe atunci obiceiul, tradiția, să devină unul din băieți popă în sat). Tata însă a făcut și dreptul, după care a fost angajat ca funcționar la Ministerul Agriculturii de nașul lui de cununie și al meu de botez, o personalitate în acea vreme, care-și avea locuința natală în același sat de unde era mama mea, Valea Mare – Pravăț, lângă Câmpulung Muscel. Tata era de loc de lângă Pitești, la vreo 12 km lângă Broșteni și Costești. Bunicul dinspre tată era acolo învățător, dar om gospodar, cu livezi de pruni și altele. Atunci era ceva să fii învățător și preot. Erau stâlpii, intelectualii satului. Cred că de aceea el, învățător, l-a trimis pe tata să meargă la teologie și să se întoarcă popă în sat!

Prin 1934 – '35, când eu eram copilaș, un coleg de-al tatei a început să-și construiască o casă proprie aici în cartier. Poate știți,

poate nu, dar după Marea Criză, guvernării, Primăria, băncile, i-au încurajat, în special pe funcționarii de la stat, să-și facă vilioșoare, case, în zonele atunci mai periferice. Așa au apărut cele din zona Cotroceni sau aici la noi, în Pantelimon – Obor. Ca urmare și tata a solicitat Primăriei teren, iar planurile casei au fost făcute de unul din marii arhitecți ai vremii, C. Joja, fratele academicianului logician, Atanasie Joja. A ieșit o clădire reușită, în stil florentin și, ca pe o particularitate, nu s-au folosit pentru planșee între nivele grinzi de stejar, cum se obișnuia, ci beton armat. Construcție traianică, clădirea a trecut prin toate cutremurele fără niciun fel de consecințe! Din 1936 am rămas aici în cartier și în casa unde discutăm acum.“

Domnul Ghițulescu stă mai mult pe acasă acum, dar se bucură atunci când îi treci pragul și cu glasul inconfundabil rememorează anii de liceu.

„Deși era școală primară aici în cartier, chiar în apropiere, totuși părinții au vrut să fac o școală mai bună, unde să fiu mai atent supravegheat și unde, se spunea, se făcea carte mai serioasă și se predau maniere bune. Ca urmare părinții mă duceau cu ei la școala arhiepiscopală „Sf. Andrei“, nu departe de locul lor de muncă, adică Ministerul Agriculturii, care era în aceeași clădire unde se găsește și în prezent. Acolo la „Sf. Andrei“ era o școală catolică, dar eram și copii ortodocși, supraveghetorii fiind misionari, unii chiar din Germania. Acolo am învățat germană și franceză, dar cam scolastic. Oricum, mai târziu mi-a prins bine în deplasările mele peste hotare, când pe lângă cele două limbi amintite, mi-au trebuit și engleza și rusa. Timpul a trecut repede, iar când a început războiul, în 1941, am dat concurs, iar părinții au insistat să merg la cel mai bun liceu, cel mai vestit pe atunci, adică tot în centru, la «Sf. Sava»“.

Interlocutorul meu, pe firul amintirilor, mi-a arătat însemnările, mărturisirile făcute în fața foștilor colegi și profesori, după două decenii de la absolvire, adică în 1969.

„Cu 28 de ani în urmă, în 1941, le reamintea colegilor, când am dat examenul de admitere în clasa întâi, eram mai mult de 400 de candidați și am reușit numai 100. Cifrele acestea spun multe despre selecția pe care, chiar de la început, am încercat-o, despre pretențiile și renumele școlii de la «Sf. Sava». Și tot atunci, în primul an de liceu, deși eram încă copii – aveam doar 11 ani, am cunoscut greutățile și ororile războiului. Ne-a încercat teama bombardamentelor, strania prezență a camuflajului, durerea pentru pierderea unora dragi nouă. Sălile noastre de cursuri erau alături, la «Sf. Iosif», clasele de aici fiind transformate în saloane ale Spitalului Militar, în care adeseori am văzut chinurile prin care treceau cei mutilați.

În 1944, am încheiat cursurile clasei a III-a cu câteva zile doar înaintea aceluia groaznic bombardament din 4 aprilie, când avioanele s-au năpustit asupra Bucureștilor. De altfel, după aceea, părinții mei, cu ajutorul unor colegi, au luat un camion și ne-am refugiat, mai întâi la bunicii de lângă Pitești, iar după ce avioanele au lăsat bombe și acolo, am urcat mai spre munte, lângă Muscel, unde era mai liniște. Acolo am stat toată vara, până în toamnă, după ce trupele sovietice au trecut spre Transilvania.“

– Sunteți născut la finele lui august, pe 27! Deci când s-a produs, să-i spunem, cotitura de la 23 august 1944, aveți 14 ani! Cum v-ați „serbat“ aniversarea? Mai ales că și atunci, 14 ani însemnau un prag al adolescenței!

Domnul Ghițulescu se uită lung la mine pe sub lentilele ochelarilor cu rame groase și, cu zâmbetul care-i luminează mereu fața, se destăinuie:

— Nu prea ne bucuram, nu aniversam, deși părinții și bunicii m-au felicitat, m-au tras de urechi, așa, aniversar, căci nu știam bine ce va fi! Era război. Nu ne mai bombardau americanii și rușii, ci foștii aliați, nemții. Se spuneau atâtea lucruri, grozăvii despre ostașii „eliberatori“, așa că ai mei și cu mine, bineînțeles (să nu uit să vă spun că am fost unicul lor copil), ne-au evacuat mai spre munte, la nord de Câmpulung Muscel, unde au fost lupte crâncene în Primul Război Mondial. După câteva zile, după ce au terminat militarii trecerea lor spre munți, către Brașov și nordul Transilvaniei, unde trupele maghiare opuneau rezistență în teritoriul cedat în '40, ne-am întors la bunicul dinspre mamă. El rămăsese singur acasă. A avut și el parte de musafiri, au dormit la el, în paturile noastre, câțiva soldați sovietici. Nu au fost probleme, s-au despărțit prieteni, mai ales că bunicul a avut grijă să-i trateze ca pe oaspeți, cu țuică bună de prună. Mai ceva decât votca lor, cum le-a mărturisit, mai mult prin semne, unul dintre oaspeți.

Pe firul amintirilor, rememorând verile petrecute la bunicii de la țară, din Argeș și Muscel, căci erau județe separate, interlocutorul mi-a precizat că a cunoscut nu doar plăcerile oricărei vacanțe — și atunci atât de așteptate —, dar și valoarea muncii.

„Bunicul Ghițulescu, din Argeș, era om gospodar, învățător, dar și țaran înstărit. Vara la strânsul cerealelor și la coasă angaja oameni din sat. Eu, chiar dacă eram nepotul său, cu care se mândrea în sat, că învățam în capitală, la un liceu vestit, lucram cot la cot cu cei din sat, iar la urmă eram și eu plătit, la fel ca și ceilalți, după cum munceam, dar și mâncam împreună mămăliga cu fasole.

Așa am învățat care e valoarea muncii, a banilor, chiar dacă eram domnișor de la oraș, nepotul iubit al lui Domn Învățător! Pe când acum, vorba aceea: bani de buzunar, trai Neneacă, pe banii Babacului!“

Am reluat șirul amintirilor din anii de liceu, având la bază cele scrise la „aniversarea a 20 de ani de la absolvire — în 1969“. Ion Ghițulescu a fost rugat de foștii colegi să rostească „discursul introductiv“ spus în aula Colegiului:

„Au trecut 20 de ani de când am pășit pentru ultima oară pragul acestui liceu. De atunci, de multe ori, gândurile ni s-au îndreptat, pline de emoție, de recunoștință, către acest lăcaș al culturii, căruia îi datorăm solida bază de cunoaștere cu care mai târziu ne-am prezentat în fața vieții. Institutele de învățământ superior ne-au dat cultura de specialitate. Liceul însă ne-a dat totul... Și aș dori să mai amintesc ceva, un amănunt la prima vedere, adeseori dat uitării, dar cu care am intrat în viață. Este vorba de multilaterală și solida pregătire pe care ne-a asigurat-o această școală, pe care, cu mai bine de 150 de ani în urmă, a înființat-o aici Gheorghe Lazăr...

Eu personal nu voi uita adevăratele cursuri universitare care erau lecțiile profesorului Mumuianu, aprofundatele cunoștințe de istorie pe care le dobândeam sub conducerea profesorilor Mihai Popescu, Vasile Maciu, Pamfil Georgian și Arbore. Severitatea atât de utilă cu care ne îndruma pașii în lecțiile de limbă română domnul profesor Bărbătescu, distincția cu care ne preda aceeași disciplină domnul profesor Ghiță Gheorghe, lecțiile de geografie ale profesorului Grigorcea, amplele incursiuni în limba lui Voltaire ale profesorilor Georgescu, Vicol și Voiculescu sau perseverența cu care domnul profesor Stelian Gheorghiu căuta să întregască dictonul «Mens sana in corpore sano».

În mod deliberat am lăsat în urmă matematica. Credeți că întâmplător cam 60 la sută dintre colegii noștri s-au îndreptat către științele tehnice, majoritatea devenind ingineri? Acesta cred că este meritul profesorilor noștri care ne-au făcut să iubim matematica, să înțelegem mai bine care era și atunci tendința